

לוי יני

מישלתת ישראלית נסעה לבודפשט, ונפגשה שם עם אחד האישים הבכירים ביותר באשף — צאלה (אבראיאד) ח'לף. הוסכם בין הצדדים, וגם בקרב המישלתת הישראלית עצמה, לשמור על פגישה זו בסוד.

אך המישלתת הספיקה בקושי להגיע ארצה, כשלאחר המשתתפים הדליף את הסיפור כולו. הוא הופיע בעמוד הראשון של ידיעות אחרונות, בחתימת יהודה להב, שגלוה אל המישלתת (העולם הזה 2377).

האם זה מפתיע? אין זה מפתיע כלל. כי זהו טיבעו של האדם הישראלי החדש. אין הוא מסוגל לשמור סוד. הכל דולף — דינוי הממשלה, ועדות הכנסת, השרות הידיפלומטי, יצרה-השוויץ של הישראלי גובר על הכל. הוא מתכבט בבדיחה הע-

העולם הזה
הסוד שהכל מנסים להעלימו:
הבנקים גרמו למפולת
אורי אבנר
מדוע על
פגישות
עם
מלך
מארוקו

הסקופ המארוקאי לשבת על סקופים

ממית: "מדוע גומר הגבר הישראלי כלי-כך מהר? מפני שהוא מוכרח לרוץ ולספר לחבריה".

ידידי עיצאם סרטאוי, ראש מחנה השלום הפלסטיני, סיפר לי פעם על אימרה שאמר עלי יאסר ערפאת. זמן רב לפני שפגשתיו אישית: "האיש הזה הוא עורך עיתון, אבל הוא לא פירסם אף פעם סוד שודע לו במהלך מגיעו למרות שיכול היה לפרסם כל שבוע סנסציה גדולה". היה זה מחמאה אישית, אך היא כרוכה בבדילה עיתונאית, כפי שאסביר מיד.

העובדה עצמה נכונה. חונכתי בבית-הוריי לכבד התחייבויות ולהצדיק אמון הגיתן בי. כאשר אני מבטיח שלא לפרסם דבר — איני מפרסם. כעורך-עיתון אני משתדל להנחיל רוח זו לכל חברי-המערכת.

כשאני משתתף בפגישה על סמך הבטחה הדדית שלא לפרסם דבר קיומה, אלא בהסכמת שני הצדדים — אני מקיים את ההבטחה. גם כשהו קשה.

המלך גם גילה כי נפגש עימנו שנית בניירויורק. גם על כך לא פירסמתי או דבר. יתר על כן, כדי לשמור על הסודיות לא הודעתי על נוכחותי בניירויורק גם לידידי הקרובים ביותר שם. רק אחרי שהמלך עצמו פירסם את הדברים (הסכמנו מראש שהוא יחליט אם, כיצד ומתי להורו דיע על הפגישות) פירסמתי גם אני דיווח מפורט על הפגישות (העולם הזה 2370). הפגישות המארוקאיות היו רק חלק קטן ממערכת הפגישות והמגעים, שהיה לי חלק בהם, ושלא פירסמתי אותם מעולם. כאשר אוכל לפרסמם מבלי להפר הבטחה ומבלי למעול באמון, אעשה זאת. אך לא לפני כן. למרות שזוהי לפעמים הרגשה מתסכלת מאוד לעורך-עיתון לשבת על ערימה של סקופים ולחכות.

וכאן הדילמה. כעיתונאי אני רוצה לפרסם את כל המידע המגיע לידי. אין זו רק שאיפה טיבעית של אדם שדע עיתונאי זורם בעורקיו, אלא גם עניין עקרוני. אני דוגל בחובתו של העיתונאי כלפי הציבור. זכותו של הציבור לדעת, והוא צוה של איש-התיקשות להודיע, הן עמרי דיהתווך של המישטר הדמוקרטי התקין.

בעיני, זוהי חובה כימעט מוחלטת. אך היא מוגבלת על-ידי חובת ההגיינות — הרי השמירה על האמון היא עניין של הגיינות. מי שמסכים להשתתף בפגישה על סמך הבטחה שלא לפרסמה, ואחרי-כך רץ ומפרסם את הדברים, הוא בעיני נבל. אין הוא שונה מגנב שאתה מכניס אותו לביתך והוא גונב את חפצך.

יתר על כן — מגעים מסוג זה הם עניין של דיני-נפשיות. ולא רק מפני שחלק מן המשתתפים בהם מסכינים לא פעם את חייהם ממש (סעיד המאמי, הראשון שפתחתי עימו במגעים, נרצח בשל כך; על עיצאם סרטאוי מרחף גורדי-מוות מטעם הקנאים הקיצוניים). אלא קודם כל מפני שאנו עוסקים במלאכת עשיית השלום, הרי שלום בא כדי למנוע את מותם של אלפים ורבות (ואולי בבוה היום, בגבור העידן הגרעיני, של מאות אלפים ומיליונים).

אני מקווה שאתה שותף לדעתי כי בסוד גיה זו, השמירה על הסודיות היא גם חובה עיתונאית.

הערת אגב: היו שטענו כי "שליך שחמוסקטרים" — פלד, ארנן ואני — הפכנו את המגעים עם ראשי אשף למר נופל אישי.

זוהי שטות גמורה. בכל פגישותינו פעלנו כדי לשכנע את בעלי-שיחנו שיש להרחיב את המגעים בהרבה, ושיש לשתף בהם גורמים ואישים רבים ככל האפשר — ובכללם אנשים שאין לנו סיבה רבה לחבכם. הפגישה בבודפשט היתה תוצאת ההסכרה הזאת.

אך כל עוד שהיה צורך לשמור על סודיות ואמון — נאלצנו להצטמצם במיטת גרת מצומצמת שהיתה מוכנה לכך. נפלטו מן המגעים כל מי שלא עמד במבחן זה, וכל מי שאחרי הפגישה הראשונה, רץ לספר לחבריה, והנסיך מוכיח: ההדלפות שהיו בראשית המגעים, ושאלכן סיכנו היי אדם, פסקו לגמרי. במשך כמה שנים לא דלף אף סוד אחד — הישג שהוא, נדמה לי, יחיד-במינו בישראל.

עכשיו באה פרשת הפגישה בבודפשט, שאורגנה במתכונת אחרת, והוכיחה שוב עד כמה קשה לשמור סוד במדינה זו. הכל דלף מייד.

א. א. א. א. א.

כתבת השער הקדמי:

החשודים ברצח

מיהם גיל בנגל ורונן שני-שגיא, בני הטובים מתל-אביב, החשודים ברצח סוכיה-בורסה יעקב אלטרוכניץ וכע"י בירות של סמים, הב" רחת כסף וזיוף צ'קים?

6

כתבת השער האחורי:

המנכ"ל והמוזכרה

המנכ"ל טוען שמזכירתו ואהובתו לשעבר נשכה אותו. האשה טוענת שהוא הפר הבטחת נישואין, פיטר אותה מעבודתה, תה, מנסה לפלוק מה" רירה והכל בגלל אשה אחרת.

68

החקירה

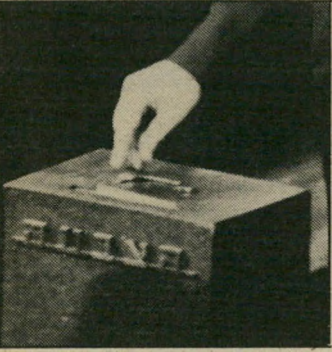
עכשיו, אחרי ששכחה סערת-הרגשות, אפשר להתייחס לדיוח ועדת-החקירה לגופו. **אורי אבנר** מנחם את המסקנות ומותח ביקורת נוקבת על הקביעות המרכזיות.

8

שרה השרה

אחרי שנספרו הקולות, לחץ פסח גרופר את ידה של השרה הליברית לית החדשה, שרה-רו"ן כמי שכפאו שד, והסתלק ממקם השקת כוסיות שנערך לכבודה.

5

שיבעת המופלאים

מיהם שיבעת ה"בוגדים" (כהגדרת ה"י לכוד) או ה"מופלאים" (כלשון המע"י) שהכריעו את הכף והביאו לבחירתו של חיים הרצוג כנשיא השישי של המדינה.

38

בחזרה לאל-עריש

שלוש שנים אחרי שהחזרה בירת מיני למצריים, חזרה אליה ענת מרגוסטי והיא מדווחת בכתבה נרחבת ומ" צולמת על מה שמצאה כאלי עריש וכדרך אליה וממנה.

31

היתה קאסטה?

פול גרינוואלד, הנאשם באונס, שיגע את ביתי המרשפט כפיסור על קאפי-סתי-יויריא, האמזרות, לר" כריה, להוכיח את חפותו. העולם הזה צילם את ה" מירדף אח" רי הקסמות.

40

..שיר זה רפואה"

המשורר יהודה עמיחי, מספר להעולם הזה על דרך עבודתו, על ילדיו הקטנים, על יחסו למשוררים אחרים ולבעיה העדתית, וא"י מר: "נכשלנו ביצירת אדם ישראלי".

11

טרון רוכב שוב

הבימאי יו הרפון מחזיר את טרון אל הבד, אך בדמות שונה. לא סופרמן, לא ערימת שרירים, אלא אדם נורמלי.

65

גילגוליו של מועדון

תחילה ניהלה אותו **מנדי רייס-דיוויס-שאויל**, אחר-כך **פרד-ריקה סגל**, ושתייהן ערכו בו מסיבות מפוארות ליפים ולזוהרים של פעם. היום הוא הפך למיטעדה רוטית ולדיסקוטק, ומושך אליו זורי קים ומשוגעים ל" מיניהם.

50

מדורים קבועים:

48	ג'ודית רוסנר, פינחס עינברי ואחרים	4	תשקוף במדינה
59	מוסיקה מיכאל שידורים — בטלוויזיה	5	זה היה העולם הזה שהיה אנשים
60	הישראלית והירדנית שידור	15	בלונים
61	רחל המרחלת קולנוע	16	פורום העולם הזה מיכתבים
62	אתה והשקד חלון ראווה	18	תשבץ
64	מה הם אומרים — חיים הרצוג, אורה הרצוג, מנחם אלון, נינה קציר, נתקף-הניד יוסי שריד	23	הורוסקופ — מתנות לפי המזל
67	ספורט	24	יומן אישי — לאהוב את החייל הנכון
68		26	אנשים בעולם
70		59	זה וגם זה
74		37	נמר של נייר — רומן פריסטר,